

ZURb1411 Audiocafé

Reflexe k seminářům

Daniel Komenda, 510271

Podzim 2021

Na první seminář jsem se velmi těšil. Od tohoto kurzu jsem si sliboval nevšední zážitek při poslechu audio dokumentů z prostředí jedné z nejhezčích hospod v centru Brna. Bylo mně jasné, že v osm hodin večer se káva rozhodně pít nebude. Minimálně u nás studentů posluchačů to tak nebylo. Výjimkou byli hosté, autoři děl, jenž jsme si postupně přehrávali a diskutovali nad nimi. Týden co týden patřil úterní večer hospodě Husa na provázku. Stal se součástí pracovního týdne, přitom to bylo příjemné zpestření a oddechová záležitost.

První večery byla otevřená venkovní zahrádka rozprostírající se ve vnitrobloku domu. Byl říjen a zima se příliš neozývala. Nad námi bylo otevřené nebe plné říjnových hvězd. Po poslechu a následné debatě byla možnost zde zůstat a nad sklenicí piva nebo vína sdílet pocity a emoce z uplynulé přednášky. Velký růžový neon osvětloval blízké zdi a bar, u kterého stála nekonečná fronta na pití.

Po prvním semináři nebo poslechu, řekněme tomu jak chceme, jsem se cítil vážně skvěle. Autor díla První lásky Jan Komárek na něm odhalil část sebe, když se promítl do svého příběhu, ve kterém hledal definici lásky. Snad jako jediný ze šesti dokumentů mě zaujal především experimentováním se zvukem. Různorodá hudba prolínala děj a utvářela tak atmosféru díla. Poprvé jsem takto poslouchal audio nahrávku a plně se u toho soustředil. Se zavřenými víčky jsem naslouchal hlasům, zvukům a snažil jsem se dostat na místo, ve kterém aktéři prožívali děj. Podle mého hodnocení jedno z nejlepších děl letošních Prvotín. Prvotiny byly tématem pro podzimní semináře. První poslech s Janem Komárkem téma dozajisté naplnil. Probudila se ve mně umělecká duše, kterou jsem tak dlouho schovával před vnějším světem. Bylo úžasné sdílet ji s ostatními.

Druhý poslech s Vladimírem Marečkem, autorem díla Budoucnost nejistá, vyjádřil nahlas něco, co jsem ve svém nitru dlouho přemítal. Problémy, které zažívají mileniálové, jsou pořád mezi námi a řekl bych, že snad ani nikdy nezmizí. Vždycky budeme mít strach z toho, že je na tom někdo lépe a my se jen hrabeme z bláta do louže. Lépe na tom snad budou další generace, vyrůstající v plně digitální době. Autor působil skromně, přestože humorem a ironickými poznámkami nešetřil. Na poslech přijel s manželkou, se kterou se při debatě vzájemně doplňovali. Zajímavé byly otázky a následné odpovědi na to, kde jsou hrdinové Marečkova dokumentu dnes. Kam je jejich sny dostaly.

Třetího poslechu jsem se bohužel nemohl zúčastnit. Přesto jsem si ho pustil dodatečně, abych o něco nepřišel. A zřejmě nepřišel. Dokument Evy Lammelové mě příliš nenadchnul. Problém nejspíš pramení v tom, že mě téma smrti není blízké a neposlouchá se mně snadno. Oceňuji autorčino odhodlání ukázat nám velice osobní stránku, a sice smrt blízkého. Souhlasím s názorem, že je toto téma v dnešní společnosti tabuizované. Málokdo o něm otevřeně dokáže mluvit. Přece jen, je to součást života každého z nás.

Dokument Sabiny Vrbkové Probuzení v Mostě je krásným srovnáním dob minulých a těch dnešních. Autorka se osobně vydává na procházku po mostě a současně hovoří s historikem o minulosti města, o jeho funkci tehdy a dnes. Téma je mi velice blízké. Architektura socialistického Československa ve své podstatě nebyla zase tak ošklivá. Každý dnes vidí pouze ty šedé paneláky, které hyzdily svahy měst. Přitom se u nás vyskytuje tolik zajímavých brutalistických staveb, o které bychom se měli zajímat. Nejzajímavější částí dokumentu je autorčina přítomnost ve vyloučených lokalitách Mostu. Atmosféra houstne a každý posluchač vyčkává co se bude dít. Nic se nestalo. Jsou to jen předsudky, které vůči těmto lidem zachováváme? Při debatě bylo zajímavé sledovat autorku, jak se snaží objektivizovat pojem vyloučená lokalita a nepřizpůsobiví lidé.

Pan Koláček od Silvie Čechové Bizjakové je společně s dílem Sabiny Vrbkové jeden z mých nejoblíbenějších dokumentů podzimního audiocafé. Bylo zajímavé poslouchat názor důchodce, zarytého komunisty a mladé studentky. Jakoby se střetly dva světy. Černá a bílá. Jing a jang. Kapitalismus a komunismus. Představoval jsem si Koláčkův dům, jako bych rozhovor dělal já. Rudá zář nad Kladnem v jeho obýváku. Krátkou vsuvku zde měly i extremistické názory Koláčkova syna, což bylo pro autorku dle svých slov těžké, nicméně jsem rád, že dokument obsahoval i tuto pasáž. Popravdě si příliš nedokážu vysvětlit ochotu pana Koláčka takhle otevřeně mluvit a ještě k tomu autorku osobně pozvat na svou narozeninovou oslavu, kde poznala právě jeho syna, se kterým natočila zmíněnou pasáž. Očekával jsem, že příběh skončí negativně, bez rozuzlení a vzájemného porozumění. Opak byl pravdou a pan Koláček i autorka mě mile překvapili.

Poslední ze sérií letošních Prvotín bylo dílo Třeba jednou Bronislavy Janečkové. Kladně hodnotím různorodé příběhy z různých sociálních vrstev společnosti. Překvapila mě i pasáž dvou manželů, kteří střídavě popisovali začátky svého vztahu. Kombinace výpovědí dětí a dospělých je také zajímavá. Celkovou atmosféru podle mého názoru kazí hudební podkres. Určitě by se dalo použít něco zajímavějšího a poslouchatelnějšího. V předvánočním čase jsme měli možnost poslechnout si dílo s velice příjemným tématem.

Předmět hodnotím velice kladně. Jak jsem popisoval výše, je mi tento kurz příjemným zpestřením již tak náročného semestru. Studenti mají možnost diskutovat s tvůrci a získat tak nové znalosti z prostředí režie nebo dramaturgie. Je mi líto, že se večerů nemohla osobně účastnit Martina Pouchlá. Nicméně jsem rád, že její komentáře k diskuzi zazněly aspoň přes online hovor. Příjemně hodnotím úsměvy i moderování Jana Hanáka, který nás celým kurzem prováděl a bez problému si poradil s každou diskuzí. Předmět bych tak doporučil i ostatním studentům, aby zjistili, že v hodinách na vysoké škole se dá sedět i s pivem v ruce.